

Γιατί ο Λεμεσού Αθανάσιος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου

/ [Γενικά Θέματα](#)

Γράφει ο π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Ευρισκόμενοι σ' έναν κόσμο που κρίνει την επιτυχία ενός ανθρώπου με το τι κάνει, δηλαδή τα έργα του, παρά το τι είναι, δεν είναι παράξενο που προβάλλεται το ποιμαντικό, κοινωνικό, κηρυκτικό έργο των υποψηφίων για τον Αρχιεπισκοπικό θρόνο.

Ασφαλώς είναι σημαντικό να ενδιαφέρεται για τις ανάγκες του λαού του ο κάθε επίσκοπος. Αυτό θα ενεργοποιήσει τις όποιες δυνατότητες έχει η Μητρόπολή του για να ανταποκριθεί, ώστε να βοηθήσει τους αδύνατους, τους πάσχοντες, όσους χρειάζονται υλική και ψυχική στήριξη, μικρούς και μεγάλους. Η αγάπη του, το δόσιμο της καρδιάς του, θα αφουγκραστεί τις ανάγκες των παιδιών του και θα κάνει ό,τι μπορεί.

Όμως «ουκ εκ άρτω μόνω ζησεται άνθρωπος» (Ματθ. 4,4) κατά το λόγο του Χριστού. Δεν ζει ο άνθρωπος, ο κάθε άνθρωπος, μόνο υλικά. Χρειάζεται να τραφεί και πνευματικά, με το λόγο του Κυρίου που ζωογονεί και αποκαλύπτει, σ' όσους τον γνωρίσουν εμπειρικά, «ζωή αιώνιο» (Ιω. 4,14). Γι' αυτό ο επίσκοπος χρειάζεται να μιλά, να κηρύττει, να διδάσκει, «ορθοτομώντας το λόγο της αληθείας». Μια διδασκαλία, βέβαια, που πηγάζει από την εμπειρία του. Αλλιώς, ο λόγος του δεν μπορεί να αγγίξει τις καρδιές των ανθρώπων, που διαισθάνονται αν είναι εμπειρικός ή όχι.

Ενδεχομένως να μεταφέρω «γλαύκας εις Αθήνας» λέγοντας για το κοινωνικό, ποιμαντικό, κηρυκτικό έργο του Λεμεσού Αθανασίου. Είναι γνωστό, όχι μόνο στη Λεμεσό ούτε μόνο στην Κύπρο, το τι έκανε 23 χρόνια μητροπολίτης.

Όμως, ενώπιον του Θεού αξία δεν έχει ένα πρόσωπο για το τι έκανε αλλά για το τι είναι. Η καθ' ημάς Ανατολή τονίζει το βάθος της ύπαρξης αντί το έργο. Γι' αυτό υπάρχει ο Μοναχισμός ως ησυχία, ετοιμασία για ν' αφουγκραστεί τη σιωπή του Θεού. Όπως και κάθε χριστιανός καλείται να βρει την «εντός του Βασιλεία», να βρει τον εαυτό του και το Θεό του. Τότε, το όποιο έργο του γίνεται από αγάπη στον πλησίον, χωρίς ιδιοτέλεια και κενοδοξία.

Ο Λεμεσού Αθανάσιος έκανε ό,τι έκανε ως έκφραση της σχέσης του με το Θεό και της αγάπης του προς τον κάθε άνθρωπο ως εικόνα Θεού. Αλλά για να φθάσει μέχρις εδώ ασκήθηκε, πόνεσε, ταπεινώθηκε, αμφισβητήθηκε, συκοφαντήθηκε.

Ποιος δεν πέρασε από δοκιμασίες όταν κλήθηκε να ποιμάνει το λαό του Θεού; Αυτό δεν έγινε με τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, τον άγιο Νεκτάριο και τόσους άλλους που οι «αδελφοί» τους τους απέρριψαν και συκοφάντησαν;

Νομίζω ότι αυτό που κυρίως καταξιώνει το Λεμεσού Αθανάσιο ως Ιεράρχη, πέρα από το σημαντικό του έργο και τον εμπειρικό λόγο του που μιλά στις καρδιές όσων τον ακούν, είναι ότι πέρασε δοκιμασία όμοια με τους Πατέρες της Εκκλησίας. Συκοφαντήθηκε, δικάστηκε, πόνεσε, αλλά το Πνεύμα το Άγιο τον φύλαξε και δεν έπεσε ούτε στον πειρασμό τού να κατηγορήσει τους άλλους ούτε στο να απομονωθεί. Προχώρησε και συνέχισε το έργο του. Κι αυτό δείχνει πως μπορεί να ηγηθεί της Εκκλησίας της Κύπρου, να συνενώσει ως Πρώτος τον κλήρο και τον λαό και να οδηγήσει την Εκκλησία στην όντως Ζωή.

Πηγή: pemptousia.gr